

Democràcia, llibertat i Comunitat humana

Agustín Guillamón

Novembre 2015

Només ens interessa la crítica de la democràcia des del punt de vista de la seva superació, en la pràctica d'unes noves relacions socials de producció que la despullin de la seva actual naturalesa de classe. Crítica de la democràcia i crítica del totalitarisme són al mateix temps crítica de dues formes diferents, però complementàries, de govern del capitalisme.

Es tracta d'entreveure les formes i el contingut de l'auto-organització pròpies d'un món sense classes, sense exèrcit ni policies ni fronteres, sense assalariat ni capital, sense Estat. **La democràcia representativa és una forma alienada de la llibertat humana.**

Quan parlem de llibertat, parlem de la llibertat dels esclaus assalariats, de la llibertat d'aquells que no tenim poder de decisió sobre les lleis, decrets o acords que afecten la nostra vida quotidiana i al futur dels nostres fills. Quan parlem de llibertat parlem de suprimir qualsevol separació entre dirigents i dirigits, entre representants i representats. Parlem de la llibertat dels exclosos i marginats del sistema. Parlem de la llibertat i del poder de decisió de la immensa majoria, actualment menyspreada per unes periòdiques eleccions d'uns representants que no ens representen.

Llibertat i democràcia són oposades i contradictòries, perquè la llibertat és incompatible amb l'existència de l'Estat. En el pol oposat, el feixisme s'oposa a la democràcia perquè considera que aquesta és incapaç d'una defensa eficaç de l'Estat.

Els fonaments de la democràcia burgesa són la desigualtat econòmica i l'explotació del treball assalariat. Si l'emancipació dels treballadors de l'explotació capitalista ha de ser obra dels mateixos treballadors, si els treballadors han d'emancipar-se pels seus propis mitjans, si ningú ens representa ni pot representar-nos, perquè el sistema els converteix en defensors del sistema capitalista i de la seva lògica electoralista, **ha arribat l'hora d'exercir la democràcia directa des del poder de decisió sobre tot allò que afecta les nostres vides** i al futur dels nostres fills.

La revolució social consisteix a crear noves relacions socials no mercantils, de caràcter cooperatiu, solidari i fraternal. Ha de suprimir les divisions empresarials, els diners com a mediador universal i el treball com a activitat separada de la vida quotidiana. És una tasca immensa, però també és un programa irrenunciable, perquè és l'única via a un món humà i sostenible.

El parlamentarisme és el pacte i la negociació permanent que estableixen entre si els diferents partits del capital per trobar la gestió més adequada i rendible del capitalisme, que de vegades pot ser la democràtica, altres la feixista i de vegades una sàvia combinació d'ambdues. Una organització revolucionària de la classe explotada no pot ser parlamentària, i quan es fa parlamentària deixa de defensar els interessos de la classe explotada.

Les eleccions democràtiques **disfressen la brutal i permanent violència política, social i econòmica de la burgesia contra el proletariat amb una papereta de vot**, a la qual s'atribueixen poders màgics i que amaga la il·lusió de poder canviar "alguna cosa" per mitjans parlamentaris. L'Estat apareix com un àrbitre neutral, però és només una disfressa fetitxista que en moments de crisi no pot amagar que el seu paper no és, ni pot ser un altre, que el de garant del sistema capitalista en contra de les revoltes i rebel·lions del proletariat.

La ideologia demòcrata imposa la il·lusió que la democràcia és el conjunt de mètodes, representativitat i dret que asseguruen i reglamenten la vida social dels ciutadans lliures. La representació parlamentària s'assenta sobre la ficció que s'abandona la violència, que l'Estat és un àrbitre just i imparcial i que tots els ciutadans són iguals davant la llei.

El discurs sobre la democràcia i els drets humans apareixen com inapel·lables i bandegen en teoria la violència de les relacions socials, excepte quan afecta als interessos econòmics, impostos tirànicament pel FMI o el Banc Mundial a pobles i ciutadans indefensos davant duríssimes mesures que afecten a la seva vida quotidiana i al futur de les pròximes generacions.

La democràcia burgesa es fonamenta en l'existència d'individus aïllats, insolidaris i separats entre si, en els quals la llibertat de cada individu és delimitada per la llibertat d'un altre individu.

La llibertat només pot expressar-se en el si de la Comunitat humana, en el si d'una societat comunista, solidària i igualitària que, a dia d'avui, mai ha vist la llum al planeta.

El comunisme pressuposa la destrucció de l'Estat, dels diners i de les empreses, és a dir, de la separació entre productor i producció. La Comunitat humana no és democràtica ni totalitària; està més enllà de la política. Es fonamenta en la desaparició d'aquest individu egoista, aïllat i insolidari, propi de la societat burgesa i del capitalisme. Dóna pas a l'home/dona solidari, inserit en una col·lectivitat, que coopera amb els altres homes/dones i desitja protegir les generacions futures, sense més ambició ni perspectiva que el de conservar els recursos naturals i millorar l'avenir de l'espècie, avui amenaçada d'extinció.

Llibertat i poder van íntimament units. No hi ha llibertat sense poder. **Llibertat és sempre el poder de decidir sobre totes aquelles qüestions que afecten la nostra vida i al futur dels nostres fills.** Llibertat és sempre el poder de fer coses, sense limitacions per part d'organismes aliens a la Comunitat humana, sense submissió a fetitxes de cap tipus, ja siguin l'Estat, la pàtria o la Sagrada Economia.

Llibertat és el poder col·lectiu d'acordar les prioritats i la satisfacció de les necessitats per part de la Comunitat humana, fruit de la propensió dels humans a associar-se i a transformar-se en aquesta associació.

Que les relacions entre individus en la societat capitalista donen el poder a certs individus per representar-nos a tots i decidir sobre tot, en lloc de la majoria. Aquesta representativitat eterna, aquesta delegació del poder de decidir es fixa en formes permanents de representació: les institucions estatals. L'existència d'aquest poder institucionalitzat és incompatible amb la llibertat. **Estat i llibertat són incompatibles.** Individu i llibertat són pols oposats, perquè la individualitat és pròpia de la societat capitalista i de la seva separació dels individus respecte a la Comunitat humana. La llibertat només és possible en el si de la comunitat, com a partícip d'una col·lectivitat en una societat comunista i solidària, com a membre de l'espècie humana.

L'abolició de l'Estat suposa oposar-se a una societat en la qual els diversos poders estan institucionalitzats, centralitzats i jerarquizats amb l'únic objectiu de perpetuar la divisió de la societat en classes. Poder i llibertat són inseparables. La llibertat és el poder d'actuar sobre la realitat i les condicions de la nostra existència. **La llibertat no és una bella idea abstracta i lluminosa, però inoperant, sinó una lluita constant i una conquesta històrica.** Un esclau només pot ser lliure quan lluita per la seva llibertat i en aquest mateix combat, encara que perdi en la lluita.

La llibertat és una idea que neix amb l'emancipació pràctica de l'individu en el si de societats esclavitzades i autoritàries, que només aconseguirà el seu objectiu i realització final a una societat sense classes i sense Estat en la qual els individus deixin

d'estar separats i enfrontats perquè formen part de la Comunitat humana en el si d'una societat comunista i solidària.

La democràcia és el terreny privilegiat de la contrarevolució, on els interessos divergents de la societat capitalista es reconeixen en la seva oposició, a condició de plegar-se sempre a l'anomenat "interès general", és a dir, al respecte a l'Estat com a àrbitre "neutral". En els seus començaments la democràcia només va ser política i l'Estat democràtic apareixia com a defensor de la comunitat d'éssers humans creada pel sufragi universal. La seva separació de la vida social era patent. El patró es limitava a comprar la força de treball al menor cost possible o a incrementar la jornada laboral sense augmentar els salaris. La principal intervenció de l'Estat era la repressió obrera.

Més tard va aparèixer l'Estat del benestar, i en temps de Bismarck l'Estat ja apareixia com a regulador i intermediari que assegurava salaris, seguretat social, horaris de treball, així com una forta presència de la socialdemocràcia al Parlament que afermava la possibilitat d'importants reformes i la integració del moviment obrer en la societat i l'Estat alemany. L'anomenat Estat del benestar va arribar al seu zenit als Estats Units, Europa i Japó en els trenta anys que van seguir a la fi de la Segona guerra mundial. Capitalisme i democràcia apareixien com el millor món possible en tota la història de la humanitat, imperfecte però millorable.

Després de la crisi de 2008 i la consegüent depressió, l'Estat del benestar ha fet fallida a tot arreu i avui els individus estan sotmesos a influències impersonals i deshumanitzades, que obeeixen cegament a la lògica abstracta, incomprensible i irracional de la Sagrada Economia. Mai els individus s'havien enfrontat a una dominació tan impersonal, omnipresent, aliena i estranya, tan intangible com l'actual.

En altres temps es podia somiar amb jutjar i matar el tirà, i fins i tot de vegades les grans revolucions ho feien, com va passar amb Lluís XVI. Avui és una ximpleria creure que canviaria alguna cosa enderrocant o jutjant al tirà tal o qual, o tal o qual líder. Seria un gest tan inútil com votar a favor o en contra. Com més impotent és el "ciudadà" per canviar la seva vida quotidiana, més ha d'escenificar-se la infinita conquesta de drets ficticis en el teatral escenari de les eleccions democràtiques. Gaudeix d'especial relleu mediàtic i propagandístic la posada en escena del dret a designar els nostres representants en el municipi, les autonomies o l'Estat. Representant que de fet no representa res ni a ningú, com no sigui els interessos dels grans grups de pressió (lobbys) o de l'interès general del capital financer internacional.

Però la gent segueix votant als seus representants, fins i tot il·lusionada quan apareixen noves cares, ja que almenys se'ns garanteix que no vivim sota una dictadura totalitària on el terror és permanent i es practica la tortura en els soterranis. Millor la democràcia que el terror. **I és així com el terror s'interioritza i domina fins i tot en indrets on no es practica la tortura.** Per això, en tots els països, sorgeixen democràtiques lleis mordassa que redueixen al no-res drets i llibertats d'expressió, d'associació, de manifestació, de sindicació i vaga ... que protegeixen el dret dels nostres representants a representar-nos i anul·lar-nos política i socialment.

Per a contactar amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es
Visita la pàgina web: <http://grupgerminal.org/?q=node/517>